

## Zločin u Perušiću

### Izvještaji s rasprave

#### 17. siječnja 2011. godine – otvaranje glavne rasprave, dokazni postupak

*Izvještava: Martina Klekar - Građanski odbor za ljudska prava, Zagreb*

*Suđenje prate i: Maja Kovačević Bošković – Građanski odbor za ljudska prava, Zagreb; Nenad Marić – OSCE, Zagreb*

Nakon utvrđivanja prisutnih osoba, predsjednik Vijeća je otvorio glavnu javnu raspravu te je od optuženika uzeo osobne podatke.

Glavna rasprava je počela čitanjem optužnice Županijskog državnog odvjetništva u Zadru broj KT-14/95 od 27. lipnja 1995. godine.

Optuženik je iskazao da je sadržaj optužbe u cijelosti razumio, nakon čega ga je predsjednik Vijeća poučio u smislu odredbe čl. 4. i čl. 5. st. 2. ZKP-a. Upitan kakav stav zauzima prema optužnici izjavio je da se **ne osjeća krivim** te da će svoju obranu iznijeti na kraju dokaznog postupka.

Vijeće je odlučilo da će se provesti dokazni postupak te je uvažilo dokazne prijedloge zastupnika optužbe - da se kao svjedoci saslušaju Grgo Pešut i Dujo Pešut te da se pročita dokumentacija koja prileži spisu, te dokazne prijedloge branitelja - da se provede procesna radnja prepoznavanja optuženika od strane imenovanih svjedoka i to prije nego što isti budu saslušani kao svjedoci.

Na istom ročištu vijeće je donijelo rješenje da će se prepoznavanje obaviti istoga dana u 13,00 sati u prostorijama PU zadarske te je konstatalo da su imenovani svjedoci u tu svrhu već primili pozive.

Iduće ročište je određeno za **18. siječnja 2011. godine.**

#### Izvještaj s prepoznavanja provedenog u PU zadarskoj dana 17. siječnja 2011., u vremenu od 13,00 do 15,00 sati

**Nazočni:** sudac Boris Radman, sutkinja Dijana Grancarić, zapisničarka Renata Roginek, opt. Nikola Munjes, zastupnik optužbe Radovan Marjanović, branitelj Slaven Dmitrović, svjedoci Dujo, Ante i Grgo Pešut, osobe koje su stajale uz optuženika prilikom prepoznavanja: Drago Stanić, Anto Kaurinović, Branko Kovač i Vedran Meštrović, monitori: Nenad Marić – OSCE Zagreb, Maja Kovačević Bošković i Martina Klekar – Građanski odbor za ljudska prava

Prepoznavanje je provedeno korektno i u skladu s pravilima struke. Svjedoci su se nalazili u jednoj prostoriji, a optuženik s još četiri muške osobe u drugoj. Između te dvije prostorije se nalazio prozor s tzv. „venecijanskim staklom“, kroz koji su svjedoci neometano mogli gledati optuženika i ostale četiri osobe, dok oni nisu mogli vidjeti svjedoke. Radnja prepoznavanja je fotografirana po djelatniku PU zadarske.

Prije početka obavljanja radnje optuženik je izjavio da se prethodno nije vidio sa svjedocima. Svjedoci su poučeni da će se obaviti prepoznavanje osobe koja se tereti prema optužnici za kazneno djelo počinjeno prema Duji Pešutu. Svi su uredno upozoreni u smislu odredbe čl. 233. i čl. 236. ZKP-a.

**Svjedok Dujo Pešut** upitan da opiše osobu koja je prema njemu počinila radnju opisanu u optužnici je naveo da ima poteškoća s opisivanjem istoga budući da je od toga događaja prošlo dvadeset godina. Naveo je da je ta osoba bila sitne građe, visoka najviše 170 cm, nije bio debeo nego „suhonjav“, žute boje kose i zvali su ga „Žuti“. Misli da nije bio ćelav, tj. da tada nije ni mogao biti ćelav, jer je riječ o osobi rođenoj otprilike 1965. godine. Bio je kratko ošišan, ali neuredno, kao da se mjesec dana nije šišao. Nije imao brkove, a ni bradu, a boje očiju se svjedok ne sjeća. Oblika glave se više ne sjeća, ne zna je li imao kakvu tetovažu. Boje glasa se također ne sjeća. Ta osoba nije govorila ekavicom, nego „tipično benkovački“.

Nakon gledanja kroz staklo iza kojega su se nalazili optuženik s brojem 4 i ostale 4 osobe, svjedok je izjavio da misli da je optuženik osoba koja nosi broj 5, odnosno „da su oči od broja 2, a glava od broja 5, samo da je kosa bila malo tamnija“.

Zastupnik optužbe je kasnije, nakon što je svjedok otpušten i prepraćen do izlaza kako ne bi došlo do kontakta između njega i ostalih svjedoka, konstatirao da postoji vrlo velika sličnost između osobe s brojem 4 (optuženika) i osobe s brojem 5.

**Svjedok Grgo Pešut** je izjavio da osobu koja je navodno počinila kazneno djelo prema Duju Pešutu ne može opisati. On, naime, ne poznaje opt. Munjesa i nije ga nikada vidio. Kad su ga istjerali iz kuće, on ne zna je li optuženik bio u toj grupi ljudi, a kada su Duju boli nožem, on je jedan dio vidio, a drugi nije. Vidio je što ta osoba radi rukama, no nije joj vidio glavu odnosno lice. Njega su prethodno tukli po glavi od čega su mu oči bile zatvorene, tako da nije dobro vidio. Naveo je da sumnja da se više ičega sjeća o osobi koja je kritične zgrade ubola Duju Pešuta.

Nakon gledanja kroz staklo svjedok je izjavio da ne prepoznaje nikoga od prisutnih, da se uistinu ne sjeća. Naveo je da su to ljudi koji su se u dvadeset godina puno promijenili, jer su u kritično vrijeme bili dosta mladi i bili su „puniji“.

**Svjedok Ante Pešut** (brat Duje Pešuta) je u svom iskazu naveo da je prezime Munjes zapamtio, za ime Nikola da je tek kasnije čuo, a lice te osobe da i sada „vidi“. Opisao ga je kao mršavu osobu, visine do 175 cm, plave odnosno žutocrvene oštre kose, mršavog, koščatog, šiljatog nosa. Vjerojatno bi ga prepoznao ako se isti nije puno promijenio.

Nakon gledanja kroz staklo svjedok je naveo da je Nikola Munjes osoba koja u ruci drži broj 3, a to je bio upravo optuženik. Naveo je da ga nos, oči i usta te osobe s rednim brojem 3 podsjećaju na Nikolu Munjesa. Ako to, pak, nije on, onda da je netko vrlo sličan njemu, dok ostala četvorica nikako nisu Nikola Munjes.

Svjedok je bio vidno uzbuđen prilikom obavljanja ove radnje.

## 18. siječnja 2011. godine – nastavak dokaznog postupka

*Izveštava: Maja Kovačević Bošković, Građanski odbor za ljudska prava, Zagreb*

*Suđenje prate i: Martina Klekar - Građanski odbor za ljudska prava, Nenad Marić - OESS, predstavnici medija...*

Predsjednik vijeća konstatirao je da su na raspravu pristupile sve pozvane osobe.

Nakon čitanja zapisnika o prepoznavanju prešlo se na ispitivanje svjedoka.

### **Svjedočenje Grge Pešuta<sup>1</sup>**

Rekao je kako su osobe u maskirnim uniformama došle pred njegovu kuću.<sup>2</sup> Imale su oružje, a na uniformama im je pisalo „SAO“. Kad je izašao iz kuće u njega su uperili cijevi pušaka. Uputili su se prema njegovom dućanu. Ispitivali su ga kome je prodavao brašno. Nakon što su došli u dućan, u kojem su provjeravali to brašno, uputili su se prema automobilu. Na putu do automobila više puta su ga udarali. Od udaraca mu je otekla glava. Automobil do kojeg su došli bio je sličan vojnom „Dodgeu“. Imao je kabinu, a iza „kašun“<sup>3</sup>. S lijeve i s desne strane bile su klupe. On je sjeo na lijevu stranu, a njegov rođak Dujo, koji se

<sup>1</sup> Svjedok Grgo Pešut ispitivan je još 24. svibnja 1995. u istrazi te 9. listopada 1995. na glavnoj raspravi.

<sup>2</sup> U istrazi je opisujući taj događaj rekao da se isti zbilo 22. rujna 1991. u popodnevnim satima, kada je nakon završenog posla došao kući. Misli da je bilo između 13,00 i 14,00 sati.

<sup>3</sup> kašun-sanduk

već nalazio u automobilu, nalazio se na desnoj strani. U kamionu ih je bilo ukupno 15-ak. Uputili su se put Benkovca. Tijekom vožnje jedan je vojnik rekao kako će se napiti ustaške krvi. Zarezao je vojnom bajunetom Duju Pešuta po vratu. Njegovo lice nije vidio. Kad su stigli u Benkovac, vodili su ih u jedan podrum. Prisjetio se stravičnog prizora – na zidu te prostorije vidio je krvav dio, promjera 45 cm.

Prema njemu nitko nije tada bio nasilan. Uspio je dokazati kako brašno nije prodavao HV, već mještanima iz Perušića i Podluga.

### **Svjedočenje Duje Pešuta<sup>4</sup>**

Nije mogao sa sigurnošću reći kojeg se dana u mjesecu rujnu dogodio inkriminirani događaj. Zna da je bila nedjelja krajem mjeseca rujna. Dan ranije otišao je u Zadar otpratiti svoju kćer koja je putovala u Zagreb. U nedjelju je otišao kod Anđela Dujića, koji je imao neku veliku radio stanicu, jer je želio provjeriti da li mu je kćer sretno stigla u Zagreb. Nakon obavljenog razgovora uputio se kući u Perušić. Na putu su ga zaustavile uniformirane osobe. Odmah je dobio kundakom po glavi. Te osobe, koje su same sebe nazivale „Martićevcima“, nisu bile iz Perušića. Hodali su oko 2 km u smjeru srpskog dijela Perušića. Za to vrijeme okr. Munjes nije bio u njegovoj pratnji već su ga pratila dvojica niških specijalaca. Munjes je u grupi od 15-ak „Martićevaca“ krenuo u drugom smjeru pretraživati kuće. Kad se on već nalazio u kamionu, stigao je i okrivljenik sa svojom grupom, a doveli su i Grgu Pešuta. Okrivljeni Munjes je sjedio za vrijeme vožnje prema Benkovcu kraj njega (svjedoka). Drugi „Martićevac“ držao ga je za kosu dok ga je Munjes udario najmanje 100 puta po vratu. Nakon što ga je okrivljeni Munjes zarezao bajunetom po vratu Grgo Pešut ga je upitao što to radi, a potom je Grgu jedna druga osoba udarila puškom u prsa.<sup>5</sup> Munjes mu je tada rekao da će progutati neku svijeću te da će se napiti ustaške krvi.

Dodao je i kako je njemu njegov brat Ante Pešut iste večeri kada se vratio iz Benkovca, sav isprebijan, rekao, a nakon što mu je on (svjedok) ispričao što mu se dogodilo i nakon što je opisao osobu koja ga je tukla, da je to učinio Nikola Munjez.

### **Svjedočenje Ante Pešuta**

Rekao je da ga je pok. Andrija Pešut obavijestio da su njegova brata Duju odvela trojica ili četvorica. Kad je to čuo, odmah je otišao u Perušić i to dio grada naseljen pretežno srpskim stanovništvom. Vidio je kako su „proletjela“ dva „Landrovera“ iz kojih se čula vika i krikovi ljudi. Do njega je došao jedan od braće Berber, misli da se zove Novica. Stavio mu je automat na prsa i prijetio da će ga ubiti. Zatim je došao i Jovo Šarić te su mu htjeli ruke vezati žicom. Tek nakon dolaska Jugoslava Novkovića maknuli su se od njega. Pustili su ga, a Novković mu je rekao da je njegova brata Duju odvela specijalna grupa i da on ne može pomoći.

Svjedok je rekao kako je vidio osobu koja je maltretirala njegova brata tijekom vožnje do Benkovca. Naime, dan nakon inkriminiranog događaja brat Dujo mu je pričao kako ga je tukla jedna osoba plave kose, nižeg rasta, mršave, sitne konstitucije. Najviše ga je tukao po vratu koji mu je i zarezao. Lizao mu je krv te mu je rekao „da se ustaše i zmiје tuku po glavi“.

Svjedok je već tada svom bratu Duji rekao da je vidio tu osobu koju je i prepoznao kad je išla u grupi ispred njegove kuće. U tom trenutku on (svjedok) je stajao na samim vratima. Čak ga je i pitao “Žuti, što vi tu radite/tražite“

### **Dokazni prijedlozi**

---

<sup>4</sup> Svjedok Dujo Pešut ispitan je 24. svibnja 1995. u istrazi te na raspravi 9. listopada 1995. godine.

<sup>5</sup> Prema optužnici Županijskog državnog odvjetništva u Zadru optuženi Nikola Munjes tereti se da je i Grgu Pešuta udario kundakom u predjelu prsa, nakon što je on prigovorio optuženikovom postupanju prema Duji Pešutu. Svjedok Dujo Pešut izjavio je da je njegovog rođaka Grgu jedna druga osoba udarila puškom u prsa, a ne okrivljenik. I Grgo Pešut je na ročištu glavne rasprave održanom 9. listopada 1995. (postupak je tada vođen u odsutnosti okrivljenog), nakon što je zamjenik ŽDO pročitao optužnicu kojom se optuženik tereti da ga je udario puškom u prsa, rekao da to nije istina te da njega okrivljenik nije dirao.

Branitelj okrivljenika predložio je da se na okolnost utvrđivanja točnog dana kada se inkriminirani događaj zbio pozove načelnik krim. odjela Ive Kardum, koji je potpisnik krivične prijave. U krivičnoj prijavi, a i u zahtjevu za provođenje istrage spominje se dan 21. rujna 1991.<sup>6</sup>, a sve skupa na okolnost alibija optuženika koji je 21. rujna 1991. u poslijepodnevnim satima bio na sahrani, što dokazuje fotografijama koje će priložiti sudu zajedno s osmrtnicom.

Zatim je predložio da se od vojnog suda pribavi dokumentacija vezana za ovaj događaj.

Zastupnik optužbe usprotivio se dokaznom prijedlogu da se u svojstvu svjedoka ispita Ive Kardum, načelnik krim. odjela policije.

Sa prijedlogom da se od vojnog suda pribavi dokumentacija vezana za inkriminirani događaj je suglasan.

### **19. siječnja 2011. godine – nastavak dokaznog postupka**

*Izveštava: Martina Klekar - Građanski odbor za ljudska prava, Zagreb  
Suđenje prati i Nenad Marić – OSCE, Zagreb*

Vijeće je donijelo rješenje kojim se odbijaju dokazni prijedlozi obrane, i to:

- dokazni prijedlog da se kao svjedok ispita načelnik Odjela krim policije Ivo Kardum, a radi utvrđenja kada se kritični događaj zbio, odbijen je kao nedopušten, iz razloga jer kaznena prijava i službene bilješke nisu dokazi pa se ni službene osobe ne može ispitivati o njihovom sadržaju;
- dokazni prijedlog da se od policije pribave dokazi odbijen je kao nejasan i nepotpun, jer u prijedlogu nije navedeno koje dokaze i što bi se njima dokazivalo, dok je
- dokazni prijedlog da se od vojnog suda pribavi dokumentacija odbijen je kao nejasan i nepotpun, jer u prijedlogu nije navedeno od kojega vojnog suda, koja dokumentacija i koje bi se činjenice njome utvrđivale.

Temeljem odredbe čl. 331. st. 2. u svezi s čl. 78. i čl. 9. ZKP vijeće je donijelo rješenje da se iz spisa izdvajaju službene bilješke PU o obavljenim informativnim razgovorima s Dujom i Grgom Pešutom.

Nakon uvida u smrtovnicu za pok. Velibora Cupača, koju je obrana priložila spisu, a iz koje proizlazi da je pogreb pokojnika bio dana 21. rujna 1991. u 16,00 sati, te uvida u dvije fotografije s toga pogreba, na kojima se nalazi i optuženik, vijeće je pozvalo optuženika da iznese obranu.

### **Obrana optuženika**

Optuženik je saopćio da je lošeg zdravstvenog stanja, da se duže vremena ne osjeća dobro te da ne zna hoće li to sve moći do kraja izdržati.

U svojoj obrani je naveo da nema veze s djelom za koje ga se tereti odnosno da nije to počinio, a osobe koje ga terete za počinjenje ovog kaznenog djela on ne poznaje i nema nikakvog razloga da se nad njima izživljava. Napomenuo je da mu je sestra udana za Hrvata i da živi u Biogradu na Moru, da ima nećake koji također žive u Hrvatskoj, a također i tetu koja je udana za Hrvata i živi u Vrani, tako da nema nikakve osnove da mrzi Hrvate.

Za vrijeme rata radio je u stanici milicije SAO Krajine u Benkovcu. Glavni u miliciji SAO Krajine bio je Milan Martić. On je u Benkovcu radio u jedinici koja je brojala 21 ili 22 osobe. Unutar jedinice postojala su tri odjeljenja, a komandant njegovoga odjeljenja bio je Gojko Rnjak. S njim su još radili Jovan Savić, Saša ili

<sup>6</sup> Naime, prema optužnom aktu okrivljenik se tereti za događaj koji se zbio 22. rujna 1991., a ne 21. rujna 1991., kako stoji u kaznenoj prijavi i u zahtjevu za provođenje istrage.

Siniša Matić, Velimir Pupovac i Zoran Bobić. On je bio obični policajac. Radio bi po 24 sata, od sedam sati ujutro prvoga dana do sedam sati ujutro idućega dana, a nakon toga bi 48 sati bio slobodan.

U subotu 21. rujna 1991. g. bio je na pogrebu svoga susjeda i kolege milicajca Velibora Cupaća. U dogovoru s komandantom prisustvovao je toj sahrani. S petka na subotu je radio, u subotu u 7,00 sat ujutro mu je završila smjena te je potom ostao u stacionaru, dok nije s kolegama službenim automobilom „Lada Niva“ krenuo na pogreb. Pogreb je bio predviđen za 16,00 sati, a oni su u kuću pokojnika došli sat i pol prije. Udaljenost od kuće, od kuda je išla pogrebna povorka, do groblja, gdje je pokojnik pokopan, je nekih dva do tri kilometra, a on je bio zadužen za nošenje križa. Tom je prilikom nosio uniformu, jer je i pok. Velibor Cupać bio pripadnik milicije pa mu se na taj način odavala počast. Nakon pogreba pješke je otišao kući u Korlat. Neko vrijeme je bio u šoku zbog smrti pok. Velibora te je 4 – 5 sati proveo u svojoj kući, a nakon toga je otišao u centar sela, jer je htio naći nekoga da ga preveze u Benkovac. Te subote uvečer sastao se s prijateljima u Benkovcu i bio je s njima između 21,00 i 23,00 sata, a potom je otišao spavati u stacionar milicije. Ondje je još do ponoći bio s prijateljima, a onda je otišao na počinak. U nedjelju 22. rujna 2011. dugo je spavao, a potom je s prijateljima iz milicije otišao na kavu. Budući da je u to vrijeme u stacionaru i ručao i večerao, najviše je vremena i provodio ondje. Poslije ručka je odspavao, tim više što je još bio u šoku zbog susjedove smrti. Inače se Velibor Cupać i on nisu družili, jer je Velibor bio stariji od njega i nisu bili u istom društvu, no bili su međusobno dobri. Tu nedjelju nije napuštao Benkovac, cijelo je vrijeme bio u blizini stacionara. U mjestu Perušić nikada nije bio. Osobu po nadimku „Kena“ poznaje te dodaje da je riječ o jednom alkoholičaru i narkomanu, koji je za vrijeme rata bio u nekoj paravojnoj jedinici, kojoj on sam nikada nije pripadao.

On je 1991. g. bio star 23 godine, živio je s majkom u Korlatu, te kao „sin jedinac po majci“ nije služio vojni rok u bivšoj JNA. Prije nego što je počeo raditi u miliciji u Benkovcu radio je u jednom kamenolomu.

Na posebno pitanje vijeća optuženik je odgovorio da je u miliciju bio mobiliziran, no da nije sudjelovao ni u kakvim borbenim akcijama.

Naposljetku je dodao da njegova sestra Biserka Mršić iz Biograda na Moru i njegova teta Rujka Čirjak iz Vrane znaju da je on sada ovdje, a sestra ga i redovito posjećuje.

### **Odlučivanje o pritvoru**

Budući da optuženiku uskoro istječe rješenje o pritvoru, vijeće je moralo donijeti novu odluku o tom pitanju.

Zastupnik optužbe je predložio da mu se pritvor produlji zbog toga što još uvijek postoji opasnost od bijega.

Branitelj je predložio da ga se pusti da se brani sa slobode te da mu se oduzme putovnica, napomenuvši kako bi optuženik boravio kod svoje sestre u Biogradu.

Vijeće je donijelo rješenje o produljenju pritvora za daljnja dva mjeseca, po osnovi odredbe čl. 102. st. 1. toč. 1. ZKP.

Zbog protoka radnog vremena suda i pripremanja završnih govora glavna je rasprava odgođena za dan 03. veljače 2011. g. s početkom u 09,30 sati.

### **03. veljače 2011. godine – nastavak dokaznog postupka**

*Izveštava: Maja Kovačević Bošković, Građanski odbor za ljudska prava, Zagreb*

*Suđenje prate i: Martina Klekar - Građanski odbor za ljudska prava, Nenad Marić - OESS, predstavnici medija...*

Predsjednik vijeća utvrdio je da su pristupile sve pozvane osobe<sup>7</sup> izuzev vještakinje prim.dr.sc.Elizabete Dadić-Hero, koja zbog bolesti nije bila u mogućnosti pristupiti na raspravu.

### **Svjedočenje Duje Pešuta**

Opisao je ozljedu sa stražnje strane vrata koja je bila ubodna. Danas više ne postoje tragovi te ozljede. Inkriminiranog trenutka nanescena mu je i ozljeda lijeve arkade i nosa, a imao je i prijelom nosne kosti, no ne zna tko je prouzrokovao prijelom. Ozljedu arkade iznad lijevog oka zadobio je od optuženika, koji ga je čizmom udario u to mjesto.

Nakon što su svjedoku predočene fotografije rekao je da na fotografiji na kojoj je prikazan lijes ne prepoznaje okrivljenika. Naime, osoba u šarenoj maskirnoj uniformi crvenkaste kose ima urednu kosu, a on se sjeća da je inkriminiranog dana osoba koja ga je mučila imala neurednu kosu. Niti na drugoj fotografiji, na kojoj se nalaze tri osobe, nije prepoznao osobu koja ga je gazila i mučila. Dodao je kako nije smio niti pogledati osobu koja ga je mučila jer je to bilo zabranjeno, a također je i nastojao tu osobu zaboraviti.

U trenucima počinjenja djela osjećao je strah, bilo je važno samo izvući „živu glavu“, od straha i stresa nije osjećao ni bol od zadanih udaraca.

### **Svjedočenje Ante Pešuta**

Svjedok je, nakon što su mu predočene fotografije, sa stopostotnom sigurnošću prepoznao optuženika kao jednu od osoba, i to na fotografiji na kojoj su se uz svećenika nalazile i druge osobe. Na drugoj fotografiji, na kojoj su se nalazile tri osobe, nije mogao sa sigurnošću prepoznati optuženika, no rekao je da misli da je optuženik prva osoba gledano s lijeva na desno.

Branitelj optuženika stavio je **primjedb**u na iskaz u dijelu suprotnom obrani optuženika.

### **Nalaz i mišljene vještaka**

Predsjednik vijeća je, uz suglasnost stranaka, pročitao nalaz i mišljenje vještakinje psihijatrijske struke prim.dr.sc.Elizabete Dadić – Hero.

Iz razgovora sa optuženikom vještakinja je procijenila kako je isti urednog psihomotoričkog razvoja, bez smetnji u razvoju. Radi se o osobi uredna duševna razvoja.

Stil i način života optuženika ukazuju na socijalni poremećaj ličnosti, a zanemarivanje i nepoštivanje prava drugih su obilježja tog poremećaja. Radi se o osobi niske tolerancije, koja ne iskazuje emocionalne odnose, odluke donosi u trenu bez promišljanja o posljedicama.

Optuženik je iznio **primjedb**u navodeći da je vještakinja u nalazu i mišljenju samovoljno navodila riječi koje on tijekom razgovora nije rekao.

Potom je **pročit**an zdravstveni karton zatvora u Zadru za opt. Nikolu Munjesa i osnovna medicinska dokumentacija.

### **Dokazni prijedlozi**

Branitelj optuženog je predložio da se od PP Benkovac zatraži dokumentacija koja se odnosi na sudjelovanje optuženog u miliciji SAO Krajine.

---

<sup>7</sup> Ponovno su pozvani svjedoci Dujo Pešut i Ante Pešut, koji su svoje iskaze u ponovljenom postupku dali 18. siječnja 2011.god., radi dodatnih davanja iskaza

Obrana je, također, priložila u spis dopis dobiven od sestre okrivljenika od dana 26 siječnja 2011. godine iz kojeg proizlazi da su joj se javile osobe koje su sa okrivljenikom bile tijekom rata pa mogu svjedočiti na okolnost alibija okrivljenika. Branitelj je predložio ispitivanje tih osoba, sa čim se složio zastupnik optužbe.

### **Rješenje vijeća**

Vijeće je odbilo kao nevažan dokazni prijedlog ispitivanja svjedoka na okolnost alibija optuženika, jer je iz dopisa sestre okrivljenika evidentno da su o čitavom događaju, a i za cijeli tijek postupka, saznali iz novina.

Odbijen je kao nevažan i prijedlog branitelja okrivljenika da se od PP Benkovac zatraži dokumentacija koja bi se odnosila na sudjelovanje optuženika u miliciji SAO Krajine. Iz dopisa PP Benkovac, upućenog odvjetniku optuženika, proizlazi da arhiva iz 1991. godine nije zatečena i da ne postoji nikakav pouzdan podatak da li PP Benkovac posjeduje bilo kakav dokument na koji se branitelj optuženika poziva.

### **Obrana optuženog Munjesa<sup>8</sup>**

Rekao je da ostaje kod svoje ranije iznijete obrane te je ponovio kako djelo koje mu je stavljeno na teret nije počinio.

Dodao je da je, prema karakteristikama osobe koju je kao počinitelja opisao svjedok Dujo Pešut, počinitelj inkriminiranog djela Žarko Ležaja iz Biljana Gornjih.

On je bio osoba nešto niža, deblja i šira od njega, imao je dugu plavu kosu do ramena.

Zna da je djelo počinio Ležaja Željko po tome što on (okrivljenik) kritičnoga dana nije radio, dan nakon sproveda bio je slobodan, a na terenu je bio Željko Ležaja i njegovo odjeljenje. Ležaja se izivljavao na civilima i srpske i hrvatske nacionalnosti te je, zbog smrti svoga brata, bio potpuno van kontrole.

Nikada nije razgovarao s Ležajom jer je bio prgava osoba.

Nakon što je vijeće utvrdilo kako nema daljnjih dokaznih prijedloga objavilo je da je dokazni postupak završen.

### **Završni govori stranaka**

**Zastupnik optužbe** je naveo da su u ponovljenom postupku ponovno ispitani svjedoci koji su svojim iskazima na istovjetan način teretili okrivljenika. Njihovi iskazi su potkrjepljeni i iskazom svjedoka Ante Pešuta koji je sa stopostotnom sigurnošću prepoznao optuženika kao jednog od uniformiranih i naoružanih pripadnika milicije SAO Krajine. Dodao je kako smatra da sudu neće biti sporno zaključiti da je upravo okrivljenik počinitelj inkriminiranog događaja za koje se i tereti.

**Branitelj okrivljenika** je rekao kako nije sa stopostotnom sigurnošću utvrđen točan datum kada je djelo počinjeno. Svjedok Ante Pešut, koji je jedini prepoznao okrivljenika, pojavio se tek u ponovljenom suđenju, a optuženika je poznavao od ranije. O vjerodostojnosti njegova svjedočenja govori i dio iskaza u kojem on kaže „zaključili smo da se radi o Munjesu“.

Dodao je i kako materijalni dokazi ne idu u prilog optužbi do mjere kojom bi se sa nedvojbenom sigurnošću moglo reći da je optuženi Munjes počinio djelo.

Rekao je da u konkretnom slučaju postoji ozbiljna sumnja da je optuženi počinio djelo za koje ga se tereti te da prema klauzuli „in dubio pro reo“ okrivljenog treba osloboditi optužbe.

**Okrivljenik** se u cijelosti pridružio završnom govoru svog branitelja, ponovio je da djelo nije počinio.

---

<sup>8</sup> S obzirom da su nakon ranije iznijete obrane optuženika provedeni novi dokazi, optuženik je pozvan da iznova iznese svoju obranu, tj. da ranije iznijetu obranu nadopuni.

